

for at se, om der ikke mulig i en af disse civile Dragter kan skule sig en Militær, som han er pligtig til at hilse. Jeg agter derfor at stille Forslag om, at Paragrafen affattes i den Form, hvori den findes i Udkastet til Straffeloven, saaledes som det var forelagt. Endelig er der en Bestemmelse, som jeg vilde sætte megen Pris paa ligeledes blev forandret. Det er med Hensyn til de Straffe, som det indrømmes Jurisdiktionscheferne at itjende, hvor der til Slutning ogsaa nævnes simpelt Fængsel paa Vand og Brød. Fængsel paa Vand og Brød har jo i den almindelige Mening en værdende Betydning. Det er ganske vist, at det, der skal ses hen paa, er Forbrydelsen eller Forseelsen og ikke Straffen, og at det er Forbrydelsen, der er værdende for et Menneske, Straffen er kun en Følge af Forbrydelsen. Dersom det nu kun er for en mindre Forseelse, at den Militære bliver straffet paa Vand og Brød, kan man derfor sige, at der ikke er noget egentlig Værdende i, at han har maattet lide en saadan Straf; men den almindelige Mening vil dømmes anderledes, den vil dømmes om den Soldat, der kommer hjem og har lidt Straf paa Vand og Brød, at han har begaaet noget Uerligt. Derfor tror jeg, man skal være forsigtig med at lægge Myndigheden til at itjende den Straf i en Jurisdiktionschefs Haand; jeg tror, man maa hellere overlade det alene til Krigsretten at idømme Vand- og Brødsstraf. Det er saaledes disse 3 Bestemmelser, som jeg agter at stille Vædringsforslag om at faae forandrede, og som jeg vilde sætte megen Pris paa at faae forandrede. Jeg for min Part idetmindste vil ikke stemme for en Straffelov, hvorved vi indføre en barbarisk Legemsstraf.

Fermansen: Naar man veed, hvor tidt, og i hvor lang en Værelse der for Krigsbagen har foreligget Forslag til Straffelov for Krigsmagten, naar man veed, hvilke grundige Forhandlinger disse Forslag i begge Thing ere blevne undergivne, og naar man selv har været med til at deltage dert, er der ikke nogen særlig Opfordring for den Enkelte til at gaa ind paa en vidtløftig Drøftelse af denne Sag i sin Almindelighed, selv om man ellers søgte sig dygtig dertil. Vi ere allesammen enige om, at den nuværende Rets-tilstand er ældet, saaledes at den ikke mere er tidsvarende. Vi vide jo, at den har sit Grundlag i Bestemmelser, som ere omtrent 200 Aar gamle, og at de allerfleste Straffebestemmelser tilhøre den forangnede Tid og ikke svare til den nuværende Tids Krav. Ikke destomindre vil man ikke kunne forundre sig over, at et Forslag som dette ikke let vil kunne samle Stemmerne om sig og gaa igjennem uden en alvorlig Kamp om de

enkelte Bestemmelser i samme. Der er vel neppe noget Lovomraade, kan man gjerne sige, hvor der er mere Plads for afvigende, ja stridende Meninger end netop dette, som vi her have at gjøre med; thi medens vi, naar vi tale om en borgerlig Straffelov, kun have at gjøre med en Enhed af Forholdet, nemlig, at Straffene kun kunne idømmes paa een Maade ens for Alle, nemlig ved ordentlig Rettergang og Dom, saa have vi jo, som det ikke behøver nærmere at omtales, her med et dobbelt Forhold at gjøre, idet der nemlig, foruden at der kan tilkjendes Straf efter Dom, er lagt en Straffemyndighed i den Enkeltes Haand, nemlig Myndigheden til at idømme de saakaldte arbitrære Straffe. Det er selvfølgelig, at man fra et borgerligt og menneskeligt Standpunkt ikke ser med særlig velvillige Øine paa, at en saadan stor Vilkaarlighed bliver tilbøjet en enkelt Mand; men det er jo ligeledes godt bekendt, at det fra militær Side hævedes som en uafviselig Nødvendighed, at man maa beholde denne arbitrære Straffemyndighed. Der er heller ikke fra nogen Side reist Indsigelse imod, at den er nødvendig. Det, som Striden har været om, er kun om Grændserne for de Straffe, som saaledes kunne tildeles fra den arbitrære Straffemyndigheds Haand; der er det, at Striden kan og næsten med Nødvendighed maa reise sig, naar der er Tale om en ny Straffelov. Det er jo allerede blevet ubtalt, og det kan ikke mistjendes, at det Forslag, vi have liggende for os, i mange Henseender betegner et stort og godt Fremskridt fra det Bestaaende, for det Første det, at vi her have alle Straffebestemmelser samlede, saaledes at Enhver, baade Befalingsmand og Menig, naar han vil sætte sig ind dert, kan komme til fuld og klar Erkjendelse af, hvad der er Lov og Ret i disse Forhold, og dernæst kan det jo ikke negtes, at det er et stort og godt Fremskridt fra det Bestaaende, at man nu frier for saadanne Straffe som Lamp, Rottingslag, Krumslutning og den sorte Rokarde, og der er mange flere Bestemmelser, der kunne nævnes som bestemte og virkelige Fremskridt, som jeg har glædet mig ved, og som man maa indrømme ere særdeles velgjørende for Hærens Vel. Jeg skal saaledes nævne dette, at Ufdelingerne kunne blive fri for Personer, som ikke kunne undgaa at have en aldeles uheldig Indflydelse paa Hærens Tænkning og Forholdet i det Hele taget ved de Ufdelinger, hvor de befinde sig; at man kan blive fri for Extrajeneste, hvilken man havde i tidligere Forslag, og som ogsaa i flere Henseender kan virke uheldig for Beskoddene; at de disciplinære Midler ere blevne begrænsede og indskrænkede i deres Anvendelse, saaledes at de i mange Henseender ville blive meget mindre skadelige og sølelige i deres Virkning, og at der